

негови сръдства, а подържалъ е нѣколко ученика въ чуждестранни училища.

Голѣмо е било неговото родолюбие, неговата обичъ къмъ родината му Сърбия. Неговата кжща всѣкога е била сръдище за всички сърби, които по една или друга причина сж напускали — извънъ кралството — сърбскитѣ земи и сж намирали прибѣжище въ кралство Сърбия, и той винаги се е притичалъ на помощъ, било материално, било чръзъ гостоприемство, на всички дѣятели на сърбската идея. Може да се каже, че Л. Трифковичъ е живѣлъ за своя народъ. Едно отъ неговитѣ задущевни, сърдечни желанія бѣ да се съедини Сърбия съ Черна Гора и, когато князь Михайло и князь Никола започнаха да работятъ за осжществяването на тая идея, Трифковичъ бѣ личността, която намѣри своето призвание да работи за реализирането на тая мечтана сърбска идея и нѣколко пѣти е ходилъ съ важни порѣчки отъ Бѣлградъ до Цетина и обратно — отъ Цетина до Бѣлградъ.

Послѣднитѣ си години Трифковичъ е прѣкаралъ твърдѣ нещастно, — велико е било неговото нещастие: едно слѣдъ друго той погребва жена си и послѣднитѣ си двама сина въ най-цвѣтущата тѣхна възраст.

Налегнатъ отъ старини, отъ болестъ, измжчванъ отъ мисълта за нещастната сждба на своето сѣмейство, отчаенъ, освѣнъ туй, послѣ смъртъта на княза Михаила, съ когото той свързваше своитѣ патриотични идеи за обединение на Сърбия и Черна Гора, — изоставенъ най-послѣ и отъ ония, които той въздигна и направи хора, Л. Трифковичъ се изсели въ България, за да търси тамъ, на чужбина, въ едно голѣмо индустриално прѣдприятие душевна дистракция и забава. Смъртъта му е побъркала да осжществи единъ свой задущевенъ планъ — да въздигне отъ свои сръдства институтъ за просвѣтни и патриотски цѣли. Едно, обаче, което той прѣди смъртъта си е успѣлъ